

[Inger Stilling Pedersen]

ge og vigtigste. Der er ikke noget så forfærdeligt som at forlade et sygt barn. Det er dér, problemet ligger, at man må gå fra det syge barn om morgenen og overlade det til andre, hvor barnet er ulykkeligt og moderen henholdsvis faderen er ulykkelig.

Det er ikke altid et spørgsmål om karriere og magtkamp to ægtefæller imellem, men et rent praktisk spørgsmål, hvordan det kan lade sig gøre, og hvem der kan tage sig af det. Det kan også være, at drengen er morsyg eller farsyg og helst vil have den ene. Det er jo ikke altid et spørgsmål om mand eller kvinde. Det er meget individuelt.

Så hvis vi vil se bort fra kvindekamp og mandekamp og lade det blive en kamp eller et arbejde for at sikre børnene igennem overenskomstforhandlinger og igennem forslag i Folketinget, igennem prioritering af børnene, sådan at forældrene får en valgmulighed og en valgfrihed, sådan at pengene følger børnene, så har man mulighed for at gøre det. Hvis det virkelig var det, vi ville, så kunne vi gøre det, men nu er det altså en kvindekamp og en mandekamp, og så står man dér og slås, mens børnene faktisk er overflødige. Lad os få børnene i centrum i stedet for.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg vil prøve at holde stemmeføringen i det leje, som jeg synes at sagens vigtighed tilsiger, selv om fristelsen til at køre op måske kunne ligge nær oven på nogle af indlæggene her.

Jeg har brug for, at vi repeterer med hinanden, at omsorgsbegrebet i virkeligheden har en utrolig lang historie bag sig.

Fællesudvalget for Ligestillingsrådet og Børnekommissionen foreslog indført omsorgsdage i 1978, Børnekommissionens betænkning fra 1981 havde et forslag. Udvalget om Børns Dagligdag fremhævede med udgangspunkt i børns behov netop, fru Inger Stilling Pedersen, nødvendigheden af omsorgsdage. I Dagpengelovudvalgets betænkning fra juni 1989 ønskedes, som ministeren vist nævnte det, en grundigere undersøgelse af behovet, og endelig fremkom der i det udvalg et antal modeller i maj 1990 fra Udvalget om Forældres Pasning af Syge Børn.

Grunden til, at forslaget ligger i salen nu, er altså, at vi synes, at nu har der været snakket længe nok, nu er det handling, der skal til.

SF har tidligere, som fru Bente Juncker nævnte det, fremsat et forslag med en mere ideel ordning vedrørende antallet af omsorgsdage pr. år. Men vi er faktisk gået på akkord, fordi vi efter endnu en gang at have konstateret, hvor lavt prioriteret dette vigtige område er, når der forhandles overenskomster – og nu er der faktisk to år til, at de skal forhandles næste gang – finder, at Folketinget for børnenes skyld og for forældrenes skyld må tage et konkret initiativ.

Debatten om fædres manglende deltagelse i barselorlovsmulighederne, som vi havde her i folketingssalen for nogle uger siden, lærte mig noget om, at vi af ligestillingsmæssige grunde må have en ordning, som nødvendigvis må være med fuld lønkompensation. Når jeg tænker på argumentationen for afvisningen af det forslag, står det mig lysende klart, at på dagpenge kan det ikke gå.

Så vil jeg sige tak til socialministeren, der ligesom nogle af ordførerne fremhæver, at det her er et arbejdsmarkedsspørgsmål. Ja, det har vi også altid syntes det var, men vi har altså måttet konstatere, efter at sagen nu har kørt i snart 15 år, at det er lavt prioriteret, man ønsker ikke at tage det op. Derfor mener vi, at vi må gå ind i det.

Den socialdemokratiske ordfører, fru Jytte Andersen, vil jeg sige tak for hendes venlige måde at formulere sig på, hendes venlige irettesættelse af, at det måske er en smule ambitiøst.

Det giver mig så lejlighed til at understrege, at vi jo har fundet pengene, selvfølgelig har vi det, i den arbejdsskadeforsikring, som vi mener at samfundet absolut ikke bør støtte arbejdsgiverne i at have, det bør arbejdsgiverne selv klare. Sikkerheden på arbejdspladsen, arbejdsmiljøet, må være arbejdsgivernes sag.

Men vi er åbne over for at være med i denne debat og alle de andre ting, der diskuteres i øjeblikket, antallet af dage, og hvilke år det her skal dreje sig om.

Jeg så et indre billede for mig af Venstres gruppemøde i formiddags, hvor jeg godt kan se, hvad øvelsen, om jeg så må sige, gik ud på: at sende tre kvinder herop.

Jeg siger tak til fru Bente Juncker for hendes meget instruktive beskrivelse af, hvordan virkeligheden i Danmark også kan se ud.

Hr. Tom Behnkes kølige afvisning, at det er forældrenes problem, er jeg selvfølgelig ikke enig i. Jeg mener, at samfundet i høj grad har en